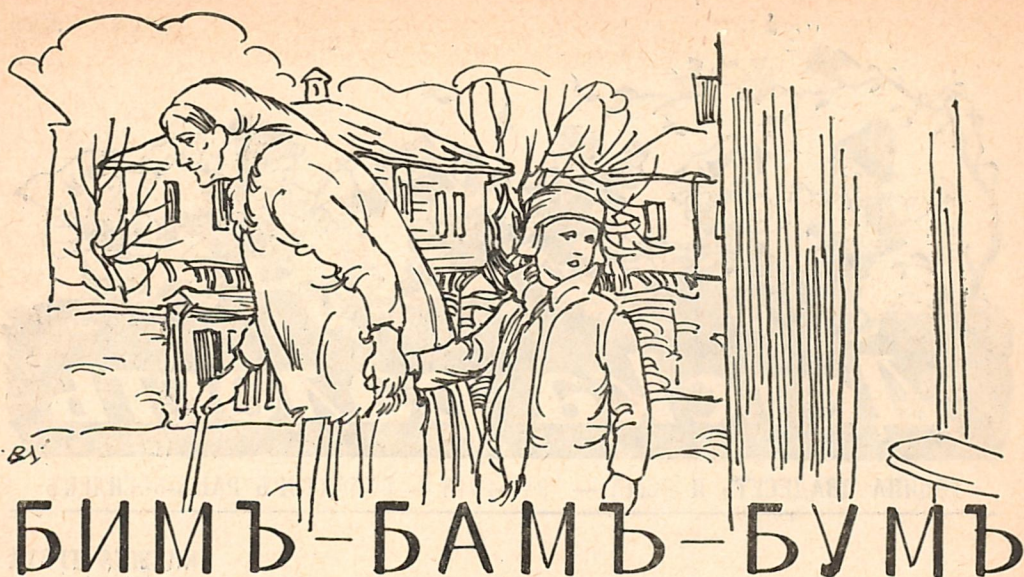

Най-хубавата пѣсень научихъ въ онова време, когато бѣхъ първаче. Разбира се, кой можеше да ме научи да я пѣя, ако не учителтъ Петровъ? Какъвъ човѣкъ бѣше! Каже нѣщо, и ти го запомнишь. Какъ го казва не знамъ, но то веднага залепва въ душичката ти. Ето, изпѣ тая хубава пѣсничка, и всички ние въ отдѣлението я запомнихме съ едно изпѣване!

— Хайде още веднажъ, деца! — подканя учителтъ и едва изговорилъ думитѣ си, въ стаята проочава:

„Сутринъ рано, сутринъ рано
въ недѣля, въ недѣля,
камбаната звѣнти, камбаната звѣнти,
бимъ-бамъ-бумъ... бимъ-бамъ-бумъ.“

— Хайде още веднажъ! — подканя пакъ учителтъ Петровъ, цѣлъ ухилень отъ радостъ, че сме запомнили пѣсничката тъй скоро.

Свършихме пѣсничката, свършихме и уроцитѣ, тръгнахме си за вкъщи, а въ насъ непрекъснато звучи: — Бимъ-бамъ-бумъ, бимъ-бамъ-бумъ!... Душитѣ ни се превърнаха въ цѣли камбанари, тъй много зазвуча недѣлята. Тая пѣсничка направи да обикна недѣлния день и всичко свързано съ него. Чудна, чудна пѣсничка!

Тя ви напомня свободния день, изпълненъ съ какви не игри, палавства и лудории, а напомня ви и отиването въ църква, и пѣснитѣ на хора, и мекичето, което си купувате при църковнитѣ врата и което излапвате съ такава сладостъ... А не ви ли напомня и слънцето, което сутринъ облива цѣлата улица съ златенъ блескъ — такъвъ блескъ, какъвто само недѣленъ день се вижда?... О, всичко хубаво, всичко чисто и приятно ви носи тая пѣсничка. И, разбира се, главно съ камбаннитѣ удари: бимъ-бамъ-бумъ... бимъ-бамъ-бумъ!...

Кой направи тая камбана, че сж толкова сладки звуцитѣ ѝ? Богъ ли я изпрати съ своитѣ хиляди серафимчета, или е донесена отъ незнайни страни, гдето има вѣчно слънце, вѣчни радости и вѣчни пѣснопѣния?...

Баба ме държи за ржка и ме води въ църква.

— Бабо, кой прави камбанитѣ?

— Правятъ ги голѣмитѣ майстори.

И азъ повтарямъ: „голѣмитѣ майстори“...

— Какъ ги правятъ, бе бабо? То трѣбва да е много мжно нѣщо!

— Ху, мжно не, ами мжно! — отвръща баба, загледана къмъ две бабички